



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Severové a soudkyně JUDr. Ilony Lövyové a Mgr. Daniely Teterové ve věci

žalobkyně: **Gengela, s.r.o.**, IČO 26835037  
sídlem Pod Šenkem 2000, 744 01 Frenštát pod Radhoštěm  
zastoupená advokátem Mgr. Tomem Káňou  
sídlem nám. Míru 6, 744 01 Frenštát pod Radhoštěm

proti  
žalovanému: **Michal Š.**, narozený dne xxx  
bytem xxx  
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Hrachovcem  
sídlem Jurečkova 643/20, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava

**o zaplacení 52.513 Kč s příslušenstvím**

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 29. 1. 2018,  
č. j. 18 C 4/2013-188

**takto:**

- I. Rozsudek okresního soudu **se** v odstavcích I. a III. výroku **potvrzuje**.
- II. V odstavci II. výroku **se** rozsudek okresního soudu **mění** takto:

Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení **73.529,50 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku advokátu žalobkyně.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech odvolacího řízení **14.080 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, advokátu žalobkyně.

#### Odůvodnění:

1. Okresní soud napadeným rozsudkem žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 52.513 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (odstavec I. výroku), na nákladech řízení částku 75.441,50 Kč k rukám advokáta žalobkyně do tří dnů od právní moci rozsudku (odstavec II. výroku) a České republice na nákladech řízení 5.600 Kč na účet Okresního soudu v Novém Jičíně do tří dnů od právní moci rozsudku (odstavec III. výroku).
2. Proti rozsudku podal žalovaný včasné odvolání, v němž namítal, že z rozsudku okresního soudu nevyplývá, v příčinné souvislosti jakého protiprávního jednání žalovaného měla společnost GLOBAL Technik s. r. o. vzniknout škoda, což v řízení nebylo ani prokázáno, resp. na základě provedených důkazů nelze taková skutková zjištění učinit. Dle názoru žalovaného rozsudek okresního soudu nevyhovuje požadavku na náležité odůvodnění rozhodnutí, neboť základní obsahovou náležitostí odůvodnění rozhodnutí o příčinné souvislosti musí být úvaha o kritériích, kterými se odlišují právně podstatné příčiny od příčin právně nepodstatných, a aplikace těchto kritérií na konkrétní případ a odůvodnění napadeného rozhodnutí tak není v souladu se základními principy řádného a spravedlivého procesu. V této souvislosti žalovaný uvádí, že tvrdil (a k tomu navrhl provést důkaz znaleckým posudkem), že příčinou vzniku škody nebylo (ne)jednání žalovaného spočívající v tom, že nedal příkazy k úhradě pohledávek, ale majetková situace společnosti. Poukázal na to, že věc byla vrácena soudu I. stupně na základě rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 5291/2015 ze dne 15. 6. 2017, dle kterého měl soud I. stupně v dalším řízení posoudit, zda jsou splněny předpoklady vzniku zákonného ručení žalovaného podle § 135 odst. 2 a § 194 odst. 6 obch. zákoníku a při posuzování otázky, zda žalovaný porušil péči řádného hospodáře tím, že nehradil řádně a včas závazky společnosti, nepřehlédnout ustálenou judikaturu k výkladu péče řádného hospodáře s tím, že samotná skutečnost, že jednatel společnosti neuhradí řádně a včas závazky společnosti, nemusí bez dalšího znamenat porušení péče řádného hospodáře. S ohledem na uvedený právní názor Nejvyššího soudu, jenž byl pro soud prvního stupně závazný, nebylo možné bez dalšího učinit závěr, že tím, že nebyly hrazeny včas závazky společnosti, porušil žalovaný povinnost jednat s péčí řádného hospodáře, ale je třeba se zabývat konkrétními okolnostmi takového jednání či nejednání. Tím se však okresní soud nezabýval, a to ani k obraně žalovaného, který opakovaně uvedl, že společnost neměla dostatek prostředků k úhradě všech závazků a žalovaný musel rozhodovat, které závazky budou uhrazeny, přičemž žalobkyně nikdy netvrdila, že by v rámci tohoto rozhodování žalovaný jakkoli pochybil. S ohledem na majetkovou situaci společnosti nebylo možné na základě pouhé skutečnosti, že společnost neuhradila řádně a včas své závazky, dovodit, že statutární orgán pochybil a je odpovědný za takto vzniklou škodu. Okresní soud v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího soudu přijal tvrzení žalobkyně, že tím, že společnost neuhradila řádně a včas své závazky, žalovaný porušil povinnost vykonávat svou funkci s péčí řádného hospodáře. Z odůvodnění rozhodnutí vůbec nevyplývá, v čem měla spočívat protiprávnost (ne)jednání žalovaného a tedy i popis příčinné souvislosti mezi takovým (ne)jednáním, což nelze považovat za náležité odůvodnění rozhodnutí. Pro úplnost k formulaci, že žalovaný takovouto situaci dopustil, žalovaný uvádí, že žalovaný odpovídá za řádný výkon funkce, nikoliv za výsledek své činnosti (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2869/2011). Žalobkyně za celou dobu řízení nespecifikovala, v čem mělo spočívat protiprávní jednání žalovaného, pouze v doplnění žaloby z 30. 4. 2012 uvedla, že žalovaný takovou situaci dopustil. Navíc otázku, zda statutární orgán jednal v souladu s péčí řádného hospodáře při rozhodování o tom, které pohledávky budou hrazeny, je na místě posuzovat toliko do okamžiku, kdy se společnost ocitne v úpadku, když v takové situacích je dlužník povinen nezvýhodňovat věřitele. Otázka posouzení, zda jednání bylo v souladu s péčí řádného hospodáře, není otázkou skutkovou, ale právní. Soud tedy nemohl učinit skutkové zjištění ohledně této otázky s odkazem na znalecký posudek, když znalci

vůbec nepřísluší takový závěr činit. Dále namítal, že žalobkyně, ač řádně poučena a vyzvána dle ust. § 118a o. s. ř. netvrdila skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dovodit, že se žalovaný dopustil jakéhokoliv protiprávního jednání s výjimkou toho, že žalovaný nepodal včas insolvenční návrh, přičemž žalobkyně netvrdila, jaká škoda měla v příčinné souvislosti s tímto (ne)jednáním vzniknout a aplikace ust. § 98 a § 99 insolvenčního zákona je vyloučena, což již bylo ve věci rozhodnuto. Je proto na místě rozsudek okresního soudu změnit tak, že žaloba se zamítá. Pouze z opatrnosti žalovaný poukázal na to, že v podání ze dne 8. 1. 2018 uvedl, že pokud by žalobkyně do insolvenčního řízení společnosti přihlásila svou pohledávku, pak by obdržela 6.970,47 Kč, a co do této částky je žaloba zjevně nedůvodná (rozsudek NS ČR sp. zn. 29 Cdo 5604/2015 ze dne 28. 2. 2017).

3. Žalobkyně u jednání navrhla, aby byl rozsudek okresního soudu potvrzen jako věcně správný s tím, že odvolání není důvodné. V řízení byla prokázána značná časová souvislost v jednání žalovaného, které dle názoru žalobkyně nelze označit jinak, než porušení péče řádného hospodáře. Společnost dle svých vlastních účetních dokladů měla možnost pohledávky hradit, nečinila tak, znamená to, že tedy buď o své újmě způsobila opakovaně vznik nových vysokých nákladů společnosti z důvodů nákladů řízení, úroků z prodlení a penále nebo fakticky tyto prostředky neměla a byly pouze fiktivně vedeny v účetnictví. Pak je povinnost péče řádného hospodáře tímto způsobem porušena. Má za to, že v řízení byly prokázány všechny skutečnosti svědčící tomu, že jednatel svým jednáním způsobil společnosti škodu. Akceptuje myšlenku, že samotné neuhrazení pohledávky nebo pohledávek nemusí znamenat porušení péče řádného hospodáře, je však zapotřebí přihlížet k formě, k rozsahu a způsobu, jakým docházelo k vědomému opomíjení úhrady závazku společnosti. V souvislosti s tím je třeba přihlídnout i k v řízení prokázanému hospodářskému stavu společnosti a jejímu vývoji, kdy ze znaleckého posouzení jednoznačně vyplynul prudký propad hospodářských výsledků společnosti, aniž by to vzal jednatel v ohled pro další hospodářskou činnost společnosti, případně pro její ukončení. Z tohoto pohledu neproplácení závazků společnosti a vytváření nových, nikoliv nezbytných závazků, je porušením platební morálky, a tedy jednoznačným porušováním péče řádného hospodáře. Přistoupil-li jednatel k neplacení závazku z důvodu finanční výhodnosti, pak musel do této své úvahy zařadit nikoliv pouze náklady, úroky z prodlení, ale i nákladů dalších, zejména nákladů neúspěšných soudních řízení, které takto byly vyvolány úmyslně a které ve svém důsledku tuto deklarovanou výhodnost zpochybňují. Pokud finanční prostředky společnost neměla, pak tuto odpovědnost dovozuje žalobkyně nikoliv ze samotného vadného vedení účetnictví a především ze stavu, kdy žalovaný věděl, že tyto finanční prostředky nemá, přesto do dalších obchodních vztahů vstupoval, a to s vědomím deklarované negativní hospodářské situace celého trhu. Žalovaný rezignoval na prokazování svého vyvinění se z odpovědnosti péče řádného hospodáře.
4. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání dle ust. § 212a odst. 1, 3 a 5 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
5. V předmětné věci odvolací soud vydal (druhý v pořadí) rozsudek ze dne 7. 9. 2018, č. j. 57 Co 140/2018-203, ve spojení s usnesením ze dne 7. 9. 2018, č. j. 57 Co 140/2018-207, který byl rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 5. 2020, č. j. 27 Cdo 51/2019-224, zrušen a věc byla vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Jedná se o druhé zrušující rozhodnutí Nejvyššího soudu, když předchozím rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 6. 2017, sp. zn. 29 Cdo 5291/2015, byl zrušen rozsudek okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 11. 12. 2014, č. j. 18 C 4/2013-93, společně s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 8. 2015, č. j. 57 Co 351/2015-126.
6. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 20. 5. 2020, č. j. 27 Cdo 51/2019-224, zdůraznil, že z ustálené judikatury Nejvyššího soudu přijaté při výkladu citovaných ustanovení se (mimo jiné) podává, že:

- 1) Zákonné ručení jednatele společnosti s ručením omezeným za závazky společnosti podle § 194 odst. 6 obch. zák. vzniká pouze tehdy, jsou-li prokázány předpoklady jeho odpovědnosti za škodu způsobenou společností porušením právních povinností při výkonu funkce. Výše ručení je omezena výší škody, za níž dotčený jednatel odpovídá, a zaniká, jakmile škodu společnosti uhradí (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 29 Cdo 3158/2013).
- 2) Škoda způsobená společností může spočívat toliko ve vzniku dluhu, bez ohledu na to, zda společnost tento dluh uhradila (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2007, sp. zn. 29 Odo 1310/2005, uveřejněný pod číslem 65/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
- 3) Škodou vzniklou společností není bez dalšího každý její nezaplacený (splatný) dluh, nicméně mohou ji představovat nároky vzniklé v důsledku prodlení společnosti s plněním dluhu, např. náklady soudního řízení anebo povinnost zaplatit úroky z prodlení či smluvní pokutu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. 29 Cdo 663/2013).
- 4) V řízení vedeném proti jednatelem jakožto zákonnému ručiteli podle citovaných ustanovení soud posuzuje dva okruhy okolností, jež jsou na sobě relativně nezávislé - splnění předpokladů vzniku zákonného ručení podle § 135 odst. 2 a § 194 odst. 6 obch. zák., a dále to, zda žalobci svědčí pohledávka, za jejíž splnění má žalovaný jednatel ručit. Okolnosti vzniku a výše této pohledávky přitom mohou, ale nemusí souviset s okolnostmi vzniku a výše škody vzniklé společností, k jejíž náhradě je jednatel podle § 135 odst. 2 a § 194 odst. 5 obch. zák. povinen (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. 29 Cdo 4590/2016, ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 25 Cdo 5149/2016, nebo ze dne 19. 7. 2018, sp. zn. 29 Cdo 3979/2016).

K právnímu názoru odvolacího soudu uvedl, že není správný s tím, že škoda, jež měla společnosti G. T. vzniknout v důsledku jednání žalovaného, nemusí (pro účely posouzení předpokladů vzniku zákonného ručení) jakkoliv souviset se závazkem společnosti G. T., jehož zaplacení se dovolatel domáhá vůči žalovanému z titulu zákonného ručení. Odvolacímu soudu uložil, aby v dalším řízení vyšel z pokynů uvedených v předchozím (kasačním) rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2017, sp. zn. 29 Cdo 5291/2015, a současně nepřehlédl, že bude-li v řízení prokázáno, že v důsledku jednání žalovaného vznikla společnosti G. T. škoda v určité výši, nese žalovaný důkazní břemeno o tom, že při daném jednání postupoval s péčí řádného hospodáře (viz § 194 odst. 5 věta druhá, § 135 odst. 2 obch. zák., a např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. 27 Cdo 4163/2017).

7. Okresní soud dospěl k závěru, že žalovaný společnosti GLOBAL Technik s.r.o. způsobil škodu převyšující 1.000.000 Kč. Odvolací soud měl za to, že ke vzniku škody došlo (nicméně s ohledem na další tvrzení žalovaného ve vztahu k žalobkyní tvrzené škodě zopakoval dokazování některými listinnými důkazy - viz následující odůvodnění rozsudku).
8. V souladu se závazným názorem dovolacího soudu odvolací soud u jednání dne 10. 9. 2020 žalovaného poučil podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., necht' dotvrdí významná skutková tvrzení, zda rozhodnutí, která jako jednatel společnosti s ručením omezeným přijal při výkonu své funkce, byla učiněna v souladu s požadavkem péče řádného hospodáře, tedy zda při rozhodnutích týkajících se obchodních případů za rok 2009 a 2010, z nichž posléze vznikly věřitelům pohledávky, které přihlásili v insolvenčním řízení, jednal při výkonu své funkce s potřebnými znalostmi, tedy informovaně, tj. zda při konkrétním rozhodování využil rozumně dostupné informační zdroje a na jejich základě pečlivě zvážil možné výhody i nevýhody (rozpoznatelná rizika) existujících variant podnikatelského rozhodnutí, jaké byly jeho podnikatelské úvahy při uzavírání obchodních případů, co jimi sledoval, zda měl představu, jakým konkrétním způsobem budou jednotlivé případy financovány, z jakých důvodů byly v roce 2009 zvyšovány mzdové náklady. Současně žalovaného poučil o tom, že v případě nedotvrzení těchto významných skutkových tvrzení či neoznačení důkazních návrhů se vystavuje riziku neunesení břemene tvrzení či důkazního břemene v podobě neúspěchu ve věci.

9. Žalovaný reagoval podáním ze dne 7. 10. 2020, v němž uvedl, že žalobce tvrzení, že by žalovaný porušil povinnost vykonávat svou funkci s péčí řádného hospodáře tím, že sjednával nové zakázky, ačkoliv nevěděl, jak tyto bude hradit, poprvé uvedl až při jednání konaném dne 5. 9. 2018 před odvolacím soudem, nadto poměrně neurčitě a nekonkrétně. Do uvedeného jednání žalobce pouze tvrdil, že žalovaný společnosti GLOBAL Technik s.r.o. způsobil škodu tím, že takovou situaci dopustil a tím, že nepodal insolvenční návrh v době, kdy musel vědět, že společnost je v úpadku (což by mohlo činit žalobu důvodnou dle ust. § 98 a § 99 insolvenčního zákona, pokud by žalobce svou pohledávku přihlásil do insolvenčního řízení společnosti). Předmětem řízení před soudem I. stupně nebylo to, zda žalovaný sjednával nové zakázky, ačkoliv nevěděl, jak tyto bude hradit, když toto žalobce za celou dobu řízení před soudem I. stupně netvrdil, ačkoliv byl řádně poučen o povinnosti tvrdit a prokazovat rozhodné skutečnosti. Dle ust. § 211a a ust. § 205a o. s. ř. se jedná o nepřipustnou novotu a toto tvrzení nemůže být předmětem odvolacího řízení. Nadepsané odvolací řízení je vedeno na základě odvolání žalovaného proti rozsudku soudu I. stupně, v němž žalovaný ve zkratce namítal, že závěr soudu I. stupně o tom, že by žalovaný společnosti způsobil škodu, nemá oporu v provedeném dokazování. Žalovaný má za to, že postup odvolacího soudu mu v toto závěru dává za pravdu, když z dosavadních tvrzení žalobce a provedeného dokazování soudu I. stupně skutečně nelze dovodit, že by žalovaný odpovídal společnosti za škodu, jak to tvrdil žalobce až do skončení řízení před soudem I. stupně. Uvedenému neodporuje ani poslední kasační rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 27 Cdo 51/2019 ze dne 20. 5. 2020, dle kterého odvolací soud pochybil, když žalobu zamítl s odůvodněním, že žalobce netvrdil, že by společnosti vznikla škoda v důsledku neuhrazení pohledávky žalobce. Nejvyšší soud v kasačním rozsudku sp. zn. 27 Cdo 51/2019 naopak uvedl, že žalovaný nese břemeno tvrzení a důkazní o tom, že jednal při konkrétním jednání s péčí řádného hospodáře až poté, co bude prokázáno, že žalovaný svým jednáním společnosti způsobil škodu, a contrario tedy Nejvyšší soud neměl za prokázané, že by žalovaný svým jednáním společnosti škodu způsobil. Žalovaný v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že společnost se ocitla v úpadku v důsledku tzv. velké recese počínající v roce 2007, přičemž současné ekonomické ukazatele naznačují, že lze v nadcházejících letech očekávat podstatně hlubší ekonomickou krizi. Pokud by žalobce měl uspět se žalobou, ve které de facto toliko odkáže na insolvenční rejstřík společnosti v insolvenci, čímž by mělo být prokázáno, že statutární orgán porušil svou povinnost a je na něm, aby prokázal, že jednal s péčí řádného hospodáře, pak lze očekávat, že takový druh žalob bude v následujících letech opravdu velmi častý, když prokázání jednání s péčí řádného hospodáře je poměrně komplikované a složité. Žalovaný v roce 2009 a 2010 měl představu o svém podnikání a plány, jak budou závazky společně spláceny. Co však nedokázal odhadnout, byla hloubka ekonomické krize, v jejímž důsledku došlo k poklesu zakázek a tím i snížení cash flow, což bylo příčinou úpadku společnosti. Soudu je z jeho úřední činnosti jistě známo, že v důsledku tzv. velké recese došlo k úpadku celé řady společností, a to i podstatně větších, které měly celou řadu kontrolních orgánů, mechanismů a vysoce vzdělaných odborníků. Skutečnost, že společnost v nevyzpytatelném prostředí skončila v úpadku, pak nevypovídá nic o schopnostech statutárních orgánů a porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře nelze presumovat. Posuzovat počínání statutárního orgánu optikou dneška a se znalostí vývoje uvedené recese nelze, jak bylo opakovaně judikováno. Veškeré závazky, které žalovaný v letech 2009 a 2010 uzavřel, sjednal za účelem vyprodukování zisku, k čemuž bohužel v důsledku propadu zakázek nedošlo. Žalovaný věřil, že se bude ekonomická situace postupně zlepšovat a že se mu podaří zachovat chod společnosti, proto v podnikatelské činnosti pokračoval, když cítil zodpovědnost i za své zaměstnance. V důsledku propadu zakázek tak narůstaly dluhy společnosti a tato nakonec skončila v úpadku. Pokud jde o to, z jakého důvodu byly navyšovány mzdové náklady, pak žalovaný uvádí, že ke zvýšení mezd došlo z důvodu prohlubování kvalifikace jednotlivých zaměstnanců a za účelem jejich udržení. Přes veškerou snahu žalovaný není schopen tvrdit cokoliv konkrétnějšího, natož dokazovat, když podnikatelská činnost společnosti de facto ustala počátkem roku 2011 a konkurz byl ukončen v polovině roku 2014, a žalobce v řízení zahájeném v roce 2013 až v roce 2020 začal tvrdit skutečnosti, na základě kterých by bylo možné

začít uvažovat o tom, že by žaloba mohla být důvodná. S ohledem na uvedené žalovaný ke dni sepsání tohoto vyjádření z pochopitelných důvodů již prakticky nemá jakékoliv konkrétnější povědomí o jeho podnikatelských úvahách a záměrech vztahujících se k roku 2009 nebo 2010. Skutečnost, že je to po žalovaném požadováno 7 let po zahájení řízení, bez toho, že by v předchozím průběhu řízení takové tvrzení, byť jen náznakem, zaznělo, považuje žalovaný za absurdní a v rozporu s principem rovnosti stran, když žalobce takto může po několikaletém sporu přijít se zcela novým tvrzením, na základě kterého by mělo dojít k přenesení břemene tvrzení a dokazování na žalovaného. V této souvislosti žalovaný rovněž uvádí, že doložení toho, že jednal s péčí řádného hospodáře, není otázkou jedné listiny, ze které by takový závěr vyplýval. Plán žalovaného o tom, jak by společnost splácela své závazky, by bylo možné doložit např. dlouhodobou spoluprací s odběrateli společnosti, ze kterých by plynuly příjmy. I v případě, že by si žalovaný pamatoval, jaké byly jeho konkrétní plány a jaké výnosy očekával ze spolupráce s konkrétními subjekty, dané subjekty si toto ze zcela zřejmých důvodů pamatovat nebudou. Takovýmto postupem je pro žalobce výhodné, že až po 7 letech trvání sporu tvrdí skutečnosti, na jejichž základě lze začít vůbec uvažovat o tom, že by mohla být žaloba podána důvodně. Žalovaný je v důsledku jednání žalobce ve významně horším postavení, než by byl, pokud by žalobce toto tvrzení uplatnil hned na začátku řízení. Žalobce tak profituje z toho, že toto tvrzení neuplatnil dříve, přičemž tento výsledek nelze vnímat jinak, než jako hluboce nespravedlivý. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 6. 2012, sp. zn. 29 Cdo 3542/2011, v němž Nejvyšší soud uvedl, že z ustálené judikatury Nejvyššího soudu zákonné ručení jednatele společnosti s ručením omezeným za závazky společnosti na základě § 194 odst. 6 obch. zák. nemůže vzniknout, jestliže nebyly prokázány předpoklady jeho odpovědnosti za škodu způsobenou společností. Předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu jsou zejména porušení povinnosti, vznik škody a příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a vznikem škody. Žalovaný opakovaně poukazuje na skutečnosti, že v řízení nebylo prokázáno jakékoliv porušení jeho povinnosti. Pokud žalobce tvrdí, že žalovaný měl porušit povinnost jednat s péčí řádného hospodáře a porušení žádné jiné povinnosti ani netvrdí, pak je na něm, aby toto porušení prokázal. Opačný postup by de facto znamenal presumpci porušení této povinnosti jako např. uvedeno v § 159 odst. 1 obč. zákoníku, ust. § 34 odst. 3 a ust. § 255 odst. 4 zákona o obchodních korporacích. Hypotézy uvedených právních norem však na souzený případ nedopadají. Dokud není v řízení prokázáno porušení povinnosti, nestíhá žalovaného břemeno tvrzení, a důkazní o tom, že jednal s péčí řádného hospodáře. Pokud jediné protiprávní jednání žalovaného, se kterým je žalobkyně schopna přijít, je, že porušil povinnost jednat s péčí řádného hospodáře, pak je na ní, aby toto porušení povinnosti prokázala. Jakýkoliv jiný postup by byl nepřijatelný a nedůvodným přenesením důkazního břemene.

10. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného tak, že žalovaný stále vyhraněně zastává výklad právního názoru, že statutární orgán odpovídá za řádný výkon své funkce nikoliv za výsledek své činnosti. Následně uvádí, že žalovaný tedy nemohl porušit jakoukoliv povinnost, kdy otázka úhrady závazku byla mimo jakoukoliv jeho diskreci. Žalobkyně považuje takový názor za zcela absurdní a stojící v jedné linii s nejčastějším argumentem dlužníků ve znění „však já bych vám zaplatil, kdybych měl nějaké peníze“. Snaha žalované přenést tento styl argumentace do definice odpovědnosti péče řádného hospodáře je nepřijatelná. Žalovaný si musí být vědom skutečnosti, že v pozici jednatele nemůže rozjíždět nekonečné množství obchodních vztahů bez ohledu na to, jaký dle jeho nejlepšího vědomí má být jejich výsledek. Podnikání systémem „ono už to nějak dopadne“, nemá s péčí řádného hospodáře nic společného. Přesto tento přístup se zobrazuje ve větě žalovaného „že nemohl porušit jakoukoliv povinnost, když otázka úhrady závazku byla mimo jeho diskreci“, říká tím v podstatě, že nenesl vůbec žádnou odpovědnost za výsledek a dopad své podnikatelské činnosti. Žalobkyně má za to, že takto péče řádného hospodáře není ani definována ani vykládána odbornou podnikatelskou a právní veřejností. Lze jistě pochopit, že jednatel nese odpovědnost za ojedinelý podnikatelský záměr, který nevyšel. Přestože při jeho zahájení a v jeho průběhu využil rozumně dostupné informační zdroje, zvážil možné výhody i nevýhody a

rozpoznatelná rizika variant podnikatelského rozhodnutí. Pokud při veškerém a pečlivém zvážení všech okolností takový podnikatelský záměr nevyjde, pak zcela jistě za výsledek této činnosti jednatel neodpovídá, jakožto za škodu způsobenou společností. Nelze však vypustit z povinnosti jednatele při každém svém rozhodnutí zapojit tuto úvahu, která odstraňuje „zrno od plev“, a tedy vstoupí jen do takových obchodních vztahů, které alespoň na začátku s ohledem na všechny okolnosti vypadají jako dobrý podnikatelský nápad. S ohledem na shora uvedené žalobkyně odmítá argumentaci žalovaného, že žalovaný svým opakovaným tvrzením, že v podstatě za všechno může tzv. velká recese, říká, že pro své rozhodování všechny požadované náležitosti pro zachování péče řádného hospodáře nepoužil a nepoužíval. Období recese netrvalo ani týden ani měsíc ani rok, ale dobu delší. Věděl-li žalovaný, že problém s materiálem a odbytem stále trvá, pak ani nemůže mít argumenty osvědčující, že do obchodních vztahů v této době vstupoval vždy po řádné úvaze všech důsledků a jen nepředvídatelnou náhodou byla následkem ztráta a dluh společnosti. Žalobkyně od počátku zastává názor, že žalovaný způsobil společnosti škodu jednáním v rozporu s péčí řádného hospodáře, v souladu s názorem Krajského soudu v Ostravě uvedeného čl. 10 rozsudku ze 7. 9. 2018, sp. zn. 57 Co 140/2018, a současně názoru Nejvyššího soudu z 28. 11. 2013, sp. zn. 29 Cdo 663/2013. Žalobkyně označila částky ve výši přesahující 1.000.000 Kč vzniklé nikoliv jako běžné závazky, ale jako povinnost k úhradě nákladů soudního řízení případně jiné penalizace orgánů státní správy s odkazem na podání žalobkyně z 30. 4. 2012. Pokud se vezmou v úvahu byť jen pohledávky z insolvenčního řízení pod č. P 21, P 22, P25, P 26 a P 34, pak lze zjistit, že se jedná o částku přesahující 270.000 Kč a tato částka je složena výhradně z přihlášeného penále za neprovedené odvody, pojistného zaměstnanců na sociálním zabezpečení nebo veřejné zdravotní pojištění. U těchto položek je v podstatě vždy vyloučena jakákoliv argumentace péče řádného hospodáře, neboť nehrzení zákonem stanovených odvodů nemůže být odůvodněno pouze konstatováním, že na to firma neměla peníze. Oproti tomu stojí konstatování znalkyně (protokol okresního soudu v Novém Jičíně z 4. 12. 2014), která konstatovala „s přihlédnutím ke stavu pokladny a stavu účtu není zřejmé, proč nebyly závazky hrazeny, když dle účetnictví byly prostředky k dispozici“. Tedy společnost finance měla a žalovaný účelově neplatil, čímž způsobil škodu z titulu povinnosti hradit vzniklé penále (nebo finance neměl a falšoval účetnictví). Výše přiměřeného penále navíc svědčí o dlouhodobosti porušování těchto povinností, ke kterým pak zjevně muselo docházet vědomě. A právě na tomto místě nastupuje povinnost žalovaného unést přenesení důkazního břemene. Protože jen on je schopen vyvrátit to, co se na první pohled jeví jako krystalicky jednoznačné a velmi závažné porušení péče řádného hospodáře jednatelem společnosti. Jen on může prokázat, že slovy poučení krajského soudu zvážil všechny varianty podnikatelských rozhodnutí a okolností, že neuhrazením těchto odvodů s následkem vzniku povinnosti platit penále nemůže být považováno za škodu. Nikdo jiný, než jednatel sám nemůže takovou skutečnost vysvětlit a prokázat. Zcela jistě ji pak nemůže prokázat všeobecným tvrzením na podnikatelské obtíže dané doby.

11. Žalovaný v reakci na vyjádření žalobkyně znovu zdůraznil, že tvrzení žalobkyně, že měl způsobit společnosti škodu tím, že nehradil závazky společnosti, žalobkyně poprvé uvedla až v odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 11. 12. 2014, č. j. 18 C 4/2013-93. Do vyhlášení uvedeného rozsudku se žalobkyně domáhala úhrady žalované částky dle ust. § 98 a § 99 insolvenčního zákona a z titulu náhrady škody způsobené porušením povinnosti péče řádného hospodáře, kterého se měl žalovaný dle části IV. podání žalobkyně ze dne 30. 4. 2012 nadepsaného Doplnění skutkových tvrzení a důkazních návrhů tím, že v rámci obchodního vedení připustil vznik škod. Tvrzení, že by žalovaný způsobil škodu tím, že neplatil závazky společnosti, tak nemůže být předmětem řízení, když s tímto žalobkyně přišla až po koncentraci řízení a po vyhlášení rozsudku. Žalovaný pro úplnost opakovaně uvádí, že neplacení závazků společnosti by mohl způsobit škodu pouze v případě, že by tzv. seděl na penězích a nepoužil je k úhradě závazků. Vzhledem k tomu, že společnost skončila v insolvenční, má žalovaný za prokázané, že společnost skutečně neměla na úhradu všech svých závazků, žalovaný tedy neseděl na penězích bez toho, že by hradil závazky společnosti a veškeré finanční prostředky byly použity k úhradě závazků

společnosti. I v případě, že by předmětem řízení mohlo být tvrzení, že žalovaný škodu způsobil tím, že nehradil závazky společnosti, pak je na žalobkyni, aby pro začátek alespoň prokázala konkrétní výši škody, která měla takto vzniknout, tedy aby prokázala, že společnost měla po určitou dobu prostředky a tyto po nějakou dobu nepoužila k úhradě závazků, v důsledku čehož došlo ke vzniku či nárůstu příslušenství závazků nebo aby prokázala, jaká částka byla použita k úhradě něčeho jiného než závazku společnosti. V obou případech se zjednodušeně jedná o prokázání toho, do jaké částky mohl žalovaný zabránit vzniku příslušenství, které následně přirostlo v důsledku protiprávního jednání žalovaného (neplacení závazku společnosti). Tato konkrétní částka by pak mohla být škodou, za kterou by mohl odpovídat žalovaný v rámci této žalobní konstrukce. Obdobně formoval závazný právní názor NS rozsudku sp. zn. 27 Cdo 51/2019 ze dne 20. 5. 2020, když v odstavci 23 uvedl, že odvolací soud nemá přehlédnout, bude-li v řízení prokázáno, že v důsledku jednání žalovaného vznikla společnosti GT škoda v určité výši. Tedy Nejvyšší soud neměl za prokázanou konkrétní výši škody s tím, že až poté, co toto bude mimo jiné v řízení prokázáno, nese žalovaný důkazní břemeno o tom, že jedná s péčí řádného hospodáře. Z vyjádření znalkyně, dle kterého není zřejmé, proč nebyly závazky hrazeny, když dle účetnictví byly prostředky k dispozici, nelze usuzovat o jakékoliv konkrétní výši takovéto údajné škody, když pro začátek ani není zřejmé, kolik měla mít společnost údajně k dispozici a v jaké výši mohlo být zabráněno nárůstu sankcí spojených s prodlením s úhradou závazků. Žalovaný pouze pro úplnost uvádí, že znalecký posudek i vyjádření znalkyně byly poněkud tendenční, když se znalkyně vyjadřovala mimo jiné i k otázce porušení péče řádného hospodáře, což však nemůže být předmětem znaleckého zkoumání. Zároveň znalkyně neměla za úkol zkoumat otázku, zda společnost (ne)hradila své závazky, přestože k tomu měla prostředky, případně k čemu pak byly tyto prostředky použity. Vyjádření znalkyně tak nelze připustit ani jako naprosto obecný důkaz o způsobení jakékoliv škody. Vyjádření znalkyně je pro posouzení otázky konkrétní výše případné škody nadto zcela neurčitě. K polemice žalobkyně s právním názorem, že statutární orgán neodpovídá za výsledek své činnosti, ale za to, že svou funkci vykonává v souladu s péčí řádného hospodáře, žalovaný uvádí, že se jedná o konstantně judikovaný právní závěr (např. rozsudek NS, sp. zn. 29 Cdo 2869/2011). Žalovaný si je vědom, že ve skutečnosti byl k žalobcově dovolání 2 x zrušen zamítavý rozsudek odvolacího soudu, což vytváří tlak na vyhovění žalobě. Žalovaný má nicméně za to, že minimálně za současného stavu řízení by se jednalo o poměrně značný excés, kdyby mělo být žalobě vyhověno, když žalobkyně především dosud neprokázala konkrétní výši škody, jakou měl žalovaný údajně společnosti způsobil, což vyplývá i z rozsudku NS. Vyhovující rozsudek by byl za současného stavu v rozporu se závazným právním názorem NS.

12. Podle § 194 obch. zák. členové představenstva jsou povinni vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře a zachovávat mlčenlivost o důvěrných informacích a skutečnostech, jejichž prozrazení třetím osobám by mohlo společnosti způsobit škodu. Je-li sporné, zda člen představenstva jednal s péčí řádného hospodáře, nese důkazní břemeno o tom, že jednal s péčí řádného hospodáře, tento člen představenstva. Ti členové představenstva, kteří způsobili společnosti porušením právních povinností při výkonu působnosti představenstva škodu, odpovídají za tuto škodu společně a nerozdílně. Smlouva mezi společností a členem představenstva nebo ustanovení stanov vylučující nebo omezující odpovědnost člena představenstva za škodu jsou neplatné. Členové představenstva odpovídají za škodu, kterou způsobili společnosti plněním pokynu valné hromady, jen je-li pokyn valné hromady v rozporu s právními předpisy (pátý odstavec). Členové představenstva, kteří odpovídají společnosti za škodu, ručí za závazky společnosti společně a nerozdílně, jestliže odpovědný člen představenstva škodu neuhradil a věřitelé nemohou dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku společnosti pro její platební neschopnost nebo z důvodu, že společnost zastavila platby. Rozsah ručení je omezen rozsahem povinnosti členů představenstva k náhradě škody. Ručení člena představenstva zaniká, jakmile způsobenou škodu uhradí (šestý odstavec).



13. Podle § 135 odst. 2 obch. zák. se ustanovení § 194 odst. 2 první až páté věty, odstavce 4 až 7 a § 196a obch. zák. použijí obdobně i na jednatele společnosti s ručením omezeným.
14. Odvolací soud doplnil dokazování přihláškami P 1, P 2, P 12, P 13, P 21 a P 25 do insolvenčního řízení vedeném pod sp. zn. KSOS 39 INS 5093/2011 u Krajského soudu v Ostravě ve věci dlužníka GLOBAL Technik s.r.o., IČ 26839539, se sídlem Jakubčovice nad Odrou, Oderská 79, usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2015, č. j. KSOS 39 INS 5093/2011-B41, usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 11. 2014, č. j. KSOS 39 INS 5093/2011-B39, a zjistil
- z přihlášky P 1, že věřitel APLAUS spol. s r. o. přihlásil do insolvenčního řízení pohledávku v celkové 404.747 Kč, z toho činí úrok z prodlení za dobu od 7. 7. 2006 do 11. 4. 2011 **204.747,80 Kč**.
  - z přihlášky P 2, že věřitel Š. Stanislav přihlásil pohledávku v celkové výši 91.211,40 Kč, z toho činí jistina pohledávky 53.802 Kč (splatná 23. 3. 2010), náklady řízení **22.620 Kč**, náklady exekuce **10.514 Kč** a úrok z prodlení **4.275 Kč**,
  - z přihlášky P 12, že věřitel TENZA, a.s. přihlásil pohledávku v insolvenčním řízení ve výši 53.084 Kč, z toho činí jistina pohledávky 47.838 Kč a úrok z prodlení za dobu od 25. 11. 2009 do 5. 4. 2011 částku **5. 246 Kč**.
  - z přihlášky P 13, že věřitel Montáže Přerov a.s. přihlásil pohledávku v celkové výši 87.563,10 Kč, přičemž se jednalo o několik samostatných nároků z titulu smluv o dílo uzavřených v dubnu až červnu 2010, a úroky z prodlení z titulu nezaplacení jednotlivých částek byly vyčísleny ve výši **4.833,60 Kč**.
  - z přihlášky P 21, že věřitel Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR přihlásila pohledávku ve výši 109.618 Kč dle vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 15. 1. 2010, z toho penále ve výši 10.352 Kč, dále pohledávku ve výši 139.916 Kč dle vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 31. 5. 2010, z toho penále ve výši 13.895 Kč, dále pohledávku ve výši 60.325 Kč dle vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 4. 8. 2010, z toho dlužné penále **8.416 Kč**.
  - z přihlášky P 25 bylo zjištěno, že věřitel ČSSZ přihlásila pohledávku v celkové výši 1.414.330 Kč, z toho pohledávka ke dni 30. 4. 2010 činila 579.429 Kč, za dobu od 1. 5. 2010 do 22. 11. 2010 - 761.258 Kč, penále bylo vyčísleno na **75.831 Kč**;
  - z usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2015, č. j. KSOS 39 INS 5093/2011-B41 bylo zjištěno, že výtěžek zpeněžení majetkové podstaty určený pro nezajištěné věřitele ve výši 41.340 Kč se rozvrhuje mezi věřitele dlužníka poměrně do výše 0,3519 % takto:
    - 1) APLAUS spol. s r.o. výše zjištěné pohledávky 474.447 Kč, k rozvrhu určeno 1.424,42 Kč,
    - 2) Stanislav Š. - výše zjištěné pohledávky 91.211,40 Kč, k rozvrhu určeno 321 Kč,
    - 3) TENZA, a.s. výše zjištěné pohledávky 53.084 Kč, k rozvrhu určeno 186,82 Kč,
    - 4) Montáže Přerov a.s. - výše zjištěné pohledávky 87.563,10 Kč, k rozvrhu určeno 308,16 Kč,
    - 5) Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR - výše zjištěné pohledávky 445.809 Kč, k rozvrhu určeno 1.568,92 Kč,
    - 6) ČR ČSSZ - výše zjištěné pohledávky 1.414.330 Kč, k rozvrhu určeno 4.977,41 Kč;
  - z usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 11. 2014, č. j. KSOS 39 INS 5093/2011-B39, bylo zjištěno, že výtěžek zpeněžení majetkové podstaty určený pro nezajištěné věřitele ve výši 1.524.869,82 Kč se rozvrhuje mezi věřitele dlužníka poměrně ve výši 12,98122 % takto:
    - 1) APLAUS spol. s r. o. - výše zjištěné pohledávky 404.747 Kč, k rozvrhu určeno 52.541,10 Kč,
    - 2) Stanislav Š. - výše zjištěné pohledávky 91.211,40 Kč, k rozvrhu určeno 11.840,35 Kč,

- 3) TENZA, a.s. - výše zjištěné pohledávky 53.084 Kč, k rozvrhu určeno 6.890,95 Kč,
  - 4) Montáže Přerov a.s. - výše zjištěné pohledávky 87.563,10 Kč, k rozvrhu určeno 11.366,76 Kč,
  - 5) Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR - výše zjištěné pohledávky 445.809 Kč, k rozvrhu určeno 57.871,44 Kč,
  - 6) ČR ČSSZ - výše zjištěné pohledávky 1.414.330 Kč, k rozvrhu určeno 183.597,28 Kč.
15. Odvolací soud po doplnění dokazování dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, že byly splněny předpoklady odpovědnosti jednatele společnosti za škodu způsobenou společností porušením právních povinností při výkonu funkce dle § 194 odst. 6 obchodního zákoníku.
16. Odvolací soud především odkazuje na skutková zjištění okresního soudu, a to konkrétně, že žalovaný byl od 2. 8. 2004 jednatelem firmy Global Technik s.r.o., dne 15. 4. 2011 byl vyhlášen úpadek této společnosti. Společnost Global Technik s.r.o. dne 21. 10. 2010 objednala u žalobkyně zboží v kupní ceně 62.513 Kč, které žalobkyně společnosti dodala a fakturovala mu kupní cenou splatnou 10. 11. 2020, společnost žalobkyni uhradila částku 10.000 Kč dne 20. 1. 2011. Společnost Global Technik s.r.o. dlouhodobě vykazovala záporné výsledky hospodaření, v roce 2009 byla v hluboké ztrátě. V řízení bylo prokázáno, že společnost, které byl žalovaný jednatelem, byla dlouhodobě v platební neschopnosti, od roku 2008 muselo být žalovanému jako jednatelem společnosti zřejmé, že společnost nebude schopna plnit své závazky. Tato skutečnost plyne ze znaleckých závěrů Ing. Marie Ochodnické, BA. Znalkyně mimo jiné poukázala rovněž na to, že v roce 2009 došlo ke zvýšení osobních nákladů společnosti (tj. mzdové náklady a zákonné sociálně a zdravotní pojištění a zákonné sociální náklady), i když se výnosy snížily o více než polovinu ve srovnání s předcházejícím zdaňovacím obdobím kalendářního roku 2008. Společnost měla již na počátku roku finanční i hospodářské potíže a nacházela se v úpadku. V roce 2009 společnost Global Technik s.r.o. již nebyla schopna plnit své závazky, v roce v roce 2010 měla závazky po splatnosti přesahující 2.000.000 Kč, a provedeným dokazováním bylo prokázáno, že společnost GLOBAL Technik s. r. o. např. dlužila společnosti TENZA a. s. 404.747 Kč již od 7. 7. 2006, že dlouhodobě neplatila zdravotní a sociální pojištění (k 30. 4. 2010 dlužila ČSSZ 579.429 Kč, vůči VZP měla dluh vyšší než 500.000 Kč a dluhy jí narůstaly). Přestože společnost nebyla schopna závazky dlouhodobě splácet (a není podstatné z jakých důvodů), byly uzavírány nové smluvní vztahy s obchodními partnery. Tzv. ekonomická recese by mohla být zohledněna, pokud by šlo o ojedinělé obchodní případy v omezeném časovém období, například 1/2 roku, nicméně za situace, kdy společnost GLOBAL Technik s. r. o. byla v platební neschopnosti déle než 2 roky, žalovaný nerefletoval na danou situaci a nepřijal žádná opatření, jako jednatel společnosti porušil svou povinnost řádného hospodáře při výkonu funkce. Podle odvolacího soudu není možné akceptovat jednání v podnikatelských vztazích, kterým nejenže poškozuje svou společnost, ale zřejmě vědomě poškozuje své obchodní partnery. Žalovaný jako jednatel společnosti si musel být vědom, že nové závazky, které uzavírá, nebude jeho společnost schopna plnit, že tím vzniknou společnosti škody spočívající v úrocích, penále, nákladech řízení, atp., a v tom spočívá jeho porušení právní povinnosti. Dokazováním před odvolacím soudem bylo prokázáno, že škoda společnosti Global Technik s.r.o., vzniklá minimálně ve výši 131.735 Kč, se skládá z nákladů soudního a exekučního řízení, úroků z prodlení a penále, bylo prokázáno, že žádná z těchto částek nebyla uhrazena v rámci rozvrhového řízení.
17. Jelikož bylo na žalovaném, aby tvrdil a prokazoval, že jako jednatel společnosti jednal s péčí řádného hospodáře, byl odvolacím soudem poučen podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. (viz shora). Žalovaný žádné rozhodné skutečnosti netvrdil, neunesl tak břemeno tvrzení.
18. Odvolací soud nesouhlasí s jeho námitkou, že se jedná o nové nepřijatelné tvrzení, které žalobkyně uplatnila až po koncentraci řízení. Žalobkyně již v podání, které bylo okresnímu soudu doručeno 30. 4. 2013 (č. l. 20 až 22) mimo jiné uvedla, že „žalovaný nejednal s péčí řádného hospodáře, když

v rámci obchodního vedení společnosti připustil vznik škody, jejíž důvod a výše jsou zřejmé z insolvenčního rejstříku v rámci výše uvedeného insolvenčního řízení, a to z přihlášek podaných věřiteli úpadce. Tyto škody spočívají ve snížení majetku úpadce v důsledku sankcí (zákonných či smluvních), v důsledku povinnosti nést náklady nalézacích řízení soudních a náklady exekuce“. Současně žalobce přehledně uvedl výčet škod v celkové výši 1.094.488,55 Kč (podání žalobkyně bylo advokátu žalovaného doručeno 7. 5. 2013). V dalším podání, které bylo okresnímu soudu doručeno 3. 7. 2013 (na č. l. 31), žalobkyně doplnila argumentaci k ust. § 194 odst. 5 obchodního zákoníku. Současně je třeba zdůraznit, že okresní soud sice koncentroval řízení, ale nepoučil žalobce o potřebě doplnit rozhodná skutková tvrzení.

19. V řízení tak byl prokázán vznik škody, porušení povinnosti žalovaného i příčinná souvislost.
20. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek okresního soudu potvrdil v odstavci I., III. výroku jako věcně správný podle § 219 o. s. ř.
21. V odstavci II. výroku rozsudek okresního soudu odvolací soud změnil dle ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť dospěl k závěru, že okresní soud vyčíslil náhradu nákladů řízení v nesprávné výši. Podle obsahu spisu žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení:
  - za řízení před okresním soudem za právní zastoupení ve výši 32.024 Kč, sestávající z odměny advokáta ve výši 3.220 Kč za celkem 6 úkonů právní služby, tj. za přípravu a převzetí zastoupení, sepsí žaloby (včetně doplnění skutkových tvrzení v podání ze dne 30. 4. 2012 a ze dne 30. 4. 2013), za účast u jednání dne 17. 10. 2013, podání doručené okresnímu soudu dne 13. 1. 2014 (otázky znalci), účast u jednání dne 4. 12. 2014, závěrečný návrh v písemné podobě (na základě výzvy soudu), dále odměna ve výši 1.610 Kč za 2 úkony právní služby, tj. účast u jednání dne 17. 9. 2013 dle § 14 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. (jednání bylo odročeno bez projednání věci), a za účast u jednání dne 11. 12. 2014 dle § 11 odst. 2 písm. f) vyhlásky č. 177/1996 Sb. (vyhlášení rozsudku), z náhrady hotových výdajů za 7 úkonů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrady za ztrátu času za cesty z Frenštátu pod Radhoštěm k Okresnímu soudu v Novém Jičíně a zpět za 6 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 3 vyhlásky č. 177/1996 Sb., náhrady cestovného v celkové výši 1.226 Kč (v podrobnostech se odkazuje na odůvodnění okresního soudu) a 21 % DPH 5.558 Kč;
  - za řízení před krajským soudem za právní zastoupení ve výši 9.917 Kč sestávající z odměny advokáta za 2 úkony právní služby po 3.220 Kč (sepsí odvolání a účast u jednání odvolacího soudu), 2x náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrada cestovného za cestu k odvolacímu soudu a zpět ve výši 856,40 Kč (v podrobnostech se odkazuje na odůvodnění okresního soudu) a náhrady za ztrátu času ve výši 300 Kč, 21 DPH 1.721 Kč,
  - za první dovolací řízení (vedené pod sp. zn. 29 Cdo 5291/2015) za právní zastoupení ve výši 4.295,50 Kč, které sestávají z odměny advokáta za podání dovolání ve výši 3.220 Kč, 1 režijního paušálu ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., a 21% DPH ve výši 775,50 Kč,
  - za řízení před okresním soudem (po zrušení rozsudku odvolacího a okresního soudu Nejvyšším soudem) náklady za právní zastoupení ve výši 17.037 Kč, sestávající z odměny advokáta za 4 úkony právní služby (účast u jednání dne 9. 11. 2017, dne 21. 11. 2017, dne 18. 1. 2018, a za vyjádření žalobce k vyjádření žalované) po 3.220 Kč, k tomu náhrada hotových výdajů za 4 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., a 21% DPH ve výši 2.957 Kč,
  - a konečně zaplacené soudní poplatky v celkové výši 10.256 Kč (za žalobu, odvolání a dovolání), tj. celkem **73.529,50 Kč**.

22. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobkyni, která byla procesně úspěšná, byla přiznána náhrada nákladů řízení **14.080 Kč**, a to odměna za 4 úkony právní služby po 3.220 Kč (za účast u jednání dne 5. 9. 2018, podání dovolání k Nejvyššímu soudu ze dne 18. 12. 2018, vyjádření k „Doplnění tvrzení žalovaného ze dne 14. 1. 2021“ a účast u jednání dne 24. 2. 2021) a 4 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. Advokát žalobkyně se náhrady dalších nákladů odvolacího řízení výslovně vzdal. Poplatek za dovolání byl žalobkyní zaplacen pouze při prvním dovolání, a byl přiznán v rámci nákladů řízení v celkové výši 73.529, 50 Kč.
23. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku podle § 160 odst. 1 o. s. ř. advokátu žalobkyně podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Ostrava 24. února 2021

JUDr. Lenka Severová v. r.  
předsedkyně senátu